

## Palmsöndagen 2020

Domkyrkan 5.4.2020

Idag får vi fira att Jesus fattig ridande på en åsna tas emot med jubel i Jerusalem. Detta intåg i triumf skall snart vändas till död och nederlag. Idag jublar människor. Om några dagar skall de ropa: korsfäst, korsfäst. Vi vet hur ombytliga massorna kan vara, hur lätt de dras med av olika känslor. Stilla veckan som nu inleds är för oss alla en prøvosten på vår tro och trohet till Jesus, oberoende av vad folk omkring oss tycker och tänker. Var och en av oss ställs inför ett val: att följa Jesus troget, att hålla fast vid honom i liv och i död - eller inte. Det finns ingen mellanväg: bara ja eller nej. ”Låt oss i alla livets skiften hålla fast vid honom som härdade ut till slutet, och låt oss en gång få dela hans härlighet”, så ber vi i dagens kollektbön. Jesus har tagit på sig våra mänskliga villkor i allt, inte minst lidandet och döden, för att visa oss sin ständiga omsorg och kärlek. Han vill bära oss och vara med oss under vårt livs alla provningar och lidanden.

Just i den tid där vi nu lever, som så präglas av corona-viruset, blir Jesu närhet och kärlek ännu viktigare för oss. Vi är inte ensamma. Vi är inte utestängda från allt och alla. Jesus är med oss, styrker oss, ger oss mod och tillförsikt mitt i allt det svåra. I hans ljus blir allt annorlunda. Nöd kan bli nåd. Våra problem och vår utsatthet försvinner inte. Inget trollspö kan förvandla den verklighet där vi alla lever. Men i hans ljus kan vi se på allt i ett annat perspektiv. Vi kan få dela Jesu medkänsla med alla som är sjuka och har det svårt. Vi kan se med Jesu blick på varandra och på oss själva. Vi kan lära oss att leva i bödens ständiga gemenskap med Jesus. Tillsammans med honom kan vi bära fram hela världen som en gåva till Fadern och be om hans förbarmande. Vi kan lösgöra oss från konsumismens begär efter mer och mer ägodelar. Vi kan lära oss den stora glädjen i att få dela med oss av allt vad vi är och har. Det är saligare att ge än att få. Vårt själviska sätt att leva kan förändras. Vi är inte slavar under synden utan fria. I en tid som denna kan det bästa i oss människor blomstra upp och bära frukt. Det kan också bli tvärtom. Det sämsta och värsta i oss människor kan också sticka upp sitt fula tryne. Valet är vårt. Ingen kan dra sig undan detta val.

”Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud, utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss” (Fil 2:6-7). Jesus väljer alltid den sista platsen. Han rider in i Jerusalem på en stackars åsna. Allt i hans liv är märkt av denna ödmjukhet. Allt i hans budskap förråder hans förkärlek för de ringa och föraktade, för de små och oansenliga. Han dog på korset föraktad och avvisad av alla, utom av en liten, trogen skara samlad kring hans mor, Jungfru Maria. Som kristna måste vi vänja oss vid att vi är få och inte speciellt uppskattade. Jordiskt anseende och inflytande får vi sällan. Ändå vet vi att vi har något väsentligt att dela med oss av till alla människor. När ingenting

annat hjälper, när hela den vanliga verkligheten och alla välfungerande strukturer brakar samman – som det gör för många just nu - då är det bara evangeliets budskap som står fast. Därför har vi som kristna ett stort ansvar att dela med oss av detta budskap, som kan ge hopp i ångesten, mening i tomheten, kärlekens närhet i isoleringen. Hur kan vi då ta på oss denna uppgift att göra evangeliet levande, inte bara för oss själva utan för alla omkring oss? Först måste det bli ett böneämne för var och en av oss. Samtidigt är det ett spännande äventyr som väntar oss varje dag på nytt: hur kan jag efterfölja Jesus just i den situation som jag befinner mig i här och nu, hur kan jag låta Jesus använda mig så att mitt liv blir fruktbart och kan förmedla hans ljus och kärlek?

Idag hade jag hoppats att få vara med i palmprocessionen i Malmö – som jag fått vara ända sedan jag blev biskop för mer än 20 år sedan. Många av oss hade sett fram emot att idag få gå ut i procession och så förmedla Guds välsignelse över stad och land, ja, nerkalla Guds nåd över hela mänskligheten. Nu får vi göra det i det fördolda, i vår kammare. Det är ett tungt offer för många att inte kunna delta i de stora högtidsgudstjänsterna, men detta offer kan bära frukt, om vi verkligen frambär oss själva tillsammans med Jesus på korset för världens frälsning. Vi kan fördjupa vår inlevelse i Jesu självutgivande offer. Vi kan bli ännu mer delaktiga av detta mysterium, när vi nu lider av att inte kunna delta personligen i liturgin. Vi kan växa i längtan, i hopp och tillit.

”*Eloi, Eloi, lema sabachtani* – min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig” (Ps 22:2, Matt 27:46). Jesu ord på korset ställer allt på sin spets. Också vi kan få dela något av denna dödsångest, denna förtvivlan som tycks bottenlös. Hur många helgon har inte fått dela Jesu heliga dödsångest av solidaritet med honom och med hela den lidande mänskligheten. Det måste vi komma ihåg, om vi får känna övergivenhet, rädsla eller ångest under denna tid. Det är just då vi kan lära oss den djupa överlåtelse till Fadern som bar Jesus genom dödsångesten. Gud är oss aldrig så nära som när han tycks vara långt borta och helt försvunnen. Jesus har delat denna djupaste erfarenhet av mänsklig ångest och utsatthet. Också där, ja, allra mest där, är han med oss människor. Det är inte något vi automatiskt kan uppleva, men har vi levt i trohet med honom, hållit fast vid honom i med- och motgång, då har det blivit en andra natur för oss att leva i hans närhet. Då är det också mycket lättare att känna igen hans fördolda närvaro, när allt tycks peka på att han är frånvarande. Då blir själva den kännbara frånvaron till ett slags sakrament på hans närvaro. Tron, hoppet och kärleken hjälper oss alltid att bli kvar i den djupa gemenskapen med Jesus, överallt och alltid, i glädje och sorg, i liv och i död, i tid och i evigheters evighet.